

Repertoriul jurisprudenței

ORDONANȚA CURȚII (Camera a zecea)

28 aprilie 2016 *

„Trimitere preliminară — Cooperare judiciară în materie civilă și comercială — Notificarea sau comunicarea actelor judiciare și extrajudiciare — Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 — Articolul 8 — Lipsa traducerii actului — Refuzul primirii actului — Cunoștințele lingvistice ale destinatarului actului — Control de către instanța sesizată în statul membru de origine”

În cauza C-384/14,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Juzgado de Primera Instancia n° 44 de Barcelona (Tribunalul de Primă Instanță nr. 44 din Barcelona, Spania), prin decizia din 22 mai 2014, primită de Curte la 11 august 2014, în procedura

Alta Realitat SL

împotriva

Erlock Film ApS,

Ulrich Thomsen,

CURTEA (Camera a doua),

compusă din domnul F. Biltgen (raportor), președinte de cameră, domnul A. Borg Barthet și doamna M. Berger, judecători,

avocat general: domnul H. Saugmandsgaard Øe,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru Erlock Film ApS și domnul Thomsen, de K. Dyekjær și de H. Puggaard, advokater;
- pentru guvernul spaniol, de M. García-Valdecasas Dorrego, în calitate de agent;
- pentru guvernul ceh, de M. Smolek și de J. Vlácil, în calitate de agenți;
- pentru guvernul german, de T. Henze și de B. Beutler, în calitate de agenți;
- pentru guvernul austriac, de C. Pesendorfer, în calitate de agent;

* Limba de procedură: spaniola.

— pentru Comisia Europeană, de A.-M. Rouchaud-Joët și de S. Pardo Quintillán, în calitate de agenți, având în vedere decizia, luată după ascultarea avocatului general, de a se pronunța prin ordonanță motivată, conform articolului 99 din Regulamentul de procedură al Curții,

dă prezenta

Ordonanță

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 8 din Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială („notificarea sau comunicarea actelor”) și abrogarea Regulamentului (CE) nr. 1348/2000 al Consiliului (JO L 324, p. 79).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Alta Realitat SL (denumită în continuare „Alta Realitat”), pe de o parte, și Erlock Film ApS, precum și domnul Thomsen, pe de altă parte, în legătură cu rezilierea unui contract de furnizare de servicii.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Regulamentul nr. 1393/2007

- 3 În considerentele (2), (7) și (10)-(12) ale Regulamentului nr. 1393/2007 se afirmă în special:

„(2) Buna funcționare a pieței interne impune necesitatea de a îmbunătăți și accelera transmiterea între statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială, în scopul notificării sau al comunicării.

[...]

(7) Rapiditatea transmiterii justifică utilizarea tuturor mijloacelor corespunzătoare, cu respectarea anumitor condiții privind lizibilitatea și fidelitatea actului primit. Securitatea transmiterii impune ca actul ce urmează a fi transmis să fie însoțit de un formular tip, care se completează în limba oficială sau în una dintre limbile oficiale ale locului unde se realizează notificarea sau comunicarea, sau într-o altă limbă acceptată de către statul membru în cauză.

[...]

(10) Pentru a asigura eficiența prezentului regulament, posibilitatea de a refuza notificarea sau comunicarea actelor ar trebui să se limiteze la situații excepționale.

(11) Pentru a facilita transmiterea și notificarea sau comunicarea actelor între statele membre, ar trebui să fie utilizate formularele tip prevăzute în anexele la prezentul regulament.

(12) Agenția de primire trebuie să informeze destinatarul în scris, folosind un formular tip, asupra faptului că are posibilitatea de a refuza primirea actului notificat sau comunicat în momentul notificării sau al comunicării acestuia sau returnând actul agenției de primire, în termen de o săptămână, în cazul în care acesta nu este redactat într-o limbă pe care destinatarul o înțelege sau în limba oficială sau una dintre limbile oficiale ale locului de notificare sau comunicare.

Această regulă ar trebui să se aplice și în cazul notificării sau al comunicării ulterioare după ce destinatarul și-a exercitat dreptul său de refuz. [...] Ar trebui să se prevadă posibilitatea înlocuirii notificării sau a comunicării unui act cu notificarea sau comunicarea către destinatar a unei traduceri a actului.”

- 4 Articolul 1 din Regulamentul nr. 1393/2007, care definește domeniul de aplicare al acestuia, prevede la alineatul (1):

„Prezentul regulament se aplică în materie civilă sau comercială în cazul în care un act judiciar sau extrajudiciar trebuie să fie transmis dintr-un stat membru în altul pentru a fi notificat sau comunicat. [...]”

- 5 Conform articolului 1 alineatul (3) din acest regulament, „[î]n prezentul regulament, noțiunea de «stat membru» înseamnă orice stat membru cu excepția Danemarcei”.

- 6 În temeiul articolului 2 din regulamentul menționat, statele membre desemnează „agențiile de transmitere” competente să transmită actele judiciare sau extrajudiciare în scopul notificării sau al comunicării în alt stat membru, precum și „agențiile de primire” competente să primească astfel de acte care provin din alt stat membru.

- 7 Articolul 4 din același regulament prevede:

„(1) Actele judiciare sunt transmise direct și în termenul cel mai scurt între agențiile desemnate în temeiul articolului 2.

(2) Transmiterea actelor [...] între agențiile de transmitere și cele de primire se poate face prin orice mijloace corespunzătoare, cu condiția ca actul primit să aibă un conținut conform și fidel cu cel al actului înaintat și ca toate informațiile conținute de acesta să poată fi citite cu ușurință.

(3) Actul care urmează să fie trimis este însoțit de o cerere redactată folosind formularul tip prevăzut în anexa I. Formularul se completează în limba oficială a statului membru de destinație sau, în cazul în care există mai multe limbi oficiale în statul membru în cauză, în limba oficială sau una dintre limbile oficiale ale locului unde urmează să se facă notificarea sau comunicarea sau într-o altă limbă pe care statul membru respectiv a indicat că o acceptă. [...]

[...]”

- 8 Articolul 5 din Regulamentul nr. 1393/2007 are următorul cuprins:

„(1) Solicitantul este informat de către agenția de transmitere căreia acesta îi înaintează actul în vederea transmiterii că destinatarul poate refuza primirea acestuia dacă actul nu este redactat în una dintre limbile prevăzute la articolul 8.

(2) Solicitantul suportă toate cheltuielile pentru traducere efectuate înainte de transmiterea actului [...]

- 9 Conform articolului 6 alineatul (1) din acest regulament, la primirea actului, agenția de primire expediază agenției de transmitere o confirmare de primire, în cel mai scurt termen și, în orice caz, în termen de șapte zile de la primire, prin cel mai rapid mijloc de transmitere, utilizând formularul tip prevăzut în anexa I.

10 Articolul 7 din acest regulament prevede:

„(1) Agenția de primire notifică sau comunică ori dispune notificarea sau comunicarea actului, fie în conformitate cu legislația statului membru de destinație, fie în modalitatea specială solicitată de agenția de transmitere, dacă o astfel de modalitate nu este incompatibilă cu legislația statului membru în cauză.

(2) Agenția de primire ia toate măsurile necesare pentru efectuarea notificării sau a comunicării unui act cât mai curând posibil și, în orice caz, în termen de o lună de la primire. [...]”

11 Potrivit articolului 8 din același regulament, intitulat „Refuzul primirii unui act”:

„(1) Agenția de primire informează destinatarul, folosind formularul tip din anexa II, că acesta poate să refuze să primească actul de notificat sau de comunicat în momentul notificării sau al comunicării acestuia ori poate să returneze actul agenției de primire în termen de o săptămână, în cazul în care acesta nu este redactat sau însoțit de o traducere în una dintre următoarele limbi:

(a) o limbă pe care destinatarul o înțelege sau

(b) limba oficială a statului membru de destinație sau, în cazul în care în acest stat membru există mai multe limbi oficiale, limba oficială sau una dintre limbile oficiale ale locului în care urmează să se efectueze notificarea sau comunicarea.

(2) Atunci când agenția de primire este informată că destinatarul refuză să primească actul, în conformitate cu alineatul (1), aceasta informează imediat agenția de transmitere prin intermediul certificatului menționat la articolul 10 și returnează cererea și actele a căror traducere este solicitată.

(3) Dacă destinatarul a refuzat să primească actul în temeiul alineatului (1), notificarea sau comunicarea actului poate fi înlocuită cu notificarea sau comunicarea către destinatar, în conformitate cu dispozițiile prezentului regulament, a actului însoțit de o traducere în una dintre limbile prevăzute la alineatul (1). În acest caz, data notificării sau comunicării actului este data la care actul însoțit de traducere este notificat sau comunicat în conformitate cu legislația statului membru de destinație. Cu toate acestea, în cazul în care, conform legislației unui stat membru, un act trebuie notificat sau comunicat într-un termen determinat, data care se ia în considerare în ceea ce privește reclamantul este data notificării sau a comunicării actului inițial [...]

[...]”

12 Articolul 10 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1393/2007 prevede:

„În cazul în care formalitățile privind notificarea sau comunicarea actului au fost finalizate, se redactează un certificat de îndeplinire a acestor formalități, utilizând formularul tip prevăzut în anexa I, și se transmite agenției de transmitere [...]”

13 Articolul 19 alineatul (1) din acest regulament prevede:

„Atunci când o citație sau un act echivalent a trebuit să fie transmis într-un alt stat membru în vederea notificării sau a comunicării, în conformitate cu dispozițiile prezentului regulament, și când pârâțul nu s-a prezentat la înfățișare, pronunțarea hotărârii se suspendă până când se stabilește dacă:

(a) actul a fost notificat sau comunicat conform formelor prevăzute de legislația statului membru de destinație pentru notificarea sau comunicarea actelor întocmite în acest stat și care sunt destinate persoanelor care se află pe teritoriul său.

(b) actul a fost în fapt remis pârâtului sau la domiciliul acestuia prin alt mijloc prevăzut în prezentul regulament,

precum și dacă, în oricare dintre aceste situații, notificarea sau comunicarea ori remiterea a avut loc în timp util pentru ca pârâtul să își poată pregăti apărarea.”

- 14 Formularul tip intitulat „Informarea destinatarului cu privire la dreptul de a refuza primirea unui act”, care figurează în anexa II la Regulamentul nr. 1393/2007, conține următoarea mențiune în atenția destinatarului actului:

„Puteți refuza primirea actului în cazul în care acesta nu este redactat sau însoțit de o traducere într-una dintre limbile pe care le înțelegeți sau în limba oficială sau una dintre limbile oficiale ale locului de notificare sau comunicare.

Dacă doriți să exercitați acest drept, refuzați primirea actului în momentul notificării sau al comunicării, transmitând acest lucru direct persoanei care notifică sau comunică actul, ori returnați actul la adresa indicată mai jos, în termen de o săptămână, precizând că refuzați primirea acestuia.”

- 15 Acest formular tip conține și o „declarație a destinatarului” pe care acesta, în ipoteza în care refuză să primească actul în cauză, este invitat să o semneze și care are următorul cuprins:

„Refuz primirea actului anexat deoarece acesta nu este redactat sau însoțit de o traducere în una dintre limbile pe care le înțeleg sau în limba oficială sau una dintre limbile oficiale ale locului de notificare sau comunicare.”

- 16 În sfârșit, respectivul formular tip prevede că, în aceeași ipoteză, destinatarul trebuie să indice limba sau limbile pe care le înțelege printre limbile oficiale ale Uniunii Europene.

- 17 În temeiul Acordului între Comunitatea Europeană și Regatul Danemarcei privind notificarea și comunicarea actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă și comercială, încheiat la Bruxelles la 19 octombrie 2005 (JO L 300, p. 55, Ediție specială, 19/vol. 7, p. 232), Regulamentul (CE) nr. 1348/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind notificarea și comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă și comercială (JO L 160, p. 37, Ediție specială, 19/vol. 1, p. 161) a devenit aplicabil, în cadrul dreptului internațional, relațiilor dintre Uniune și Regatul Danemarcei.

- 18 Articolul 3 din acest acord prevede următoarele:

„[...]

(2) Atunci când sunt adoptate modificări ale [Regulamentului nr. 1348/2000], Danemarca adresează o notificare Comisiei cu privire la hotărârea sa de a pune în aplicare sau nu conținutul unor astfel de modificări. [...]

[...]

(6) O notificare daneză cu privire la faptul că s-a pus în aplicare conținutul modificărilor în Danemarca [...] creează obligații reciproce între Danemarca și Comunitate în temeiul dreptului internațional. Modificările regulamentului constituie, în acest caz, modificări ale prezentului acord și se consideră anexate la acesta.

[...]”

- 19 După abrogarea Regulamentului nr. 1348/2000 prin Regulamentul nr. 1393/2007, Regatul Danemarcei a notificat Comisiei decizia sa de a aplica conținutul acestui din urmă regulament (JO 2008, L 331, p. 21).

Regulamentul (CE) nr. 44/2001

- 20 Articolul 34 punctul 2 din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 2001, L 12, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 3, p. 74) prevede că o hotărâre a unei instanțe a unui stat membru nu este recunoscută în alt stat membru „dacă actul de sesizare a instanței sau un alt act echivalent nu a fost comunicat sau notificat pârâtului care nu s-a înfățișat în timp util și într-o manieră care să-i permită acestuia să-și pregătească apărarea, dacă pârâtul nu a introdus o acțiune împotriva hotărârii atunci când a avut posibilitatea să o facă [a se citi «dacă actul de sesizare a instanței sau un alt act echivalent nu a fost comunicat sau notificat, în timp util și într-o manieră care să-i permită să-și pregătească apărarea, pârâtului judecat în lipsă, cu excepția cazului în care pârâtul nu a exercitat calea de atac împotriva hotărârii, deși a avut posibilitatea să o facă»]”.
- 21 Regulamentul nr. 44/2001 se aplică relațiilor dintre Uniune și Regatul Danemarcei în temeiul Acordului între Comunitatea Europeană și Regatul Danemarcei privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, încheiat la Bruxelles la 19 octombrie 2005 (JO L 299, p. 62).

Dreptul spaniol

- 22 Potrivit articolului 11 din Legea organică privind puterea judecătorească (Ley Orgánica del Poder Judicial):

„1. Indiferent de tipul procedurii, principiul bunei-credințe trebuie respectat. Probele obținute, direct sau indirect, cu încălcarea drepturilor sau a libertăților fundamentale nu produc efecte.

2. Instanțele resping prin decizie motivată cererile, incidentele sau excepțiile formulate printr-un abuz evident de drept sau care implică fraudarea legii sau a procedurii.

3. Conform principiul protecției jurisdicționale efective prevăzut la articolul 24 din Constituție, instanțele trebuie să se pronunțe de fiecare dată cu privire la cererile formulate și le pot respinge din considerente de formă doar atunci când viciul este de neînlăturat sau când acesta nu poate fi înlăturat prin procedura prevăzută de lege.”

- 23 Articolul 161 alineatul 2 din Codul de procedură civilă (Ley de Enjuiciamiento Civil) prevede:

„În cazul în care destinatarul comunicării este găsit la domiciliu și refuză să primească copia deciziei sau a citației sau să semneze confirmarea de primire, funcționarul sau, după caz, reprezentantul legal responsabil cu îndeplinirea procedurii îl va informa că o copie a deciziei sau citația este disponibilă la biroul judiciar, producându-se astfel efectele comunicării, toate acestea fiind menționate în confirmare.”

- 24 Conform articolului 247 din acest cod:

„1. Participanții în cadrul oricărui tip de procedură trebuie să acționeze în conformitate cu principiul bunei-credințe.

2. Instanțele resping prin decizie motivată cererile și incidentele formulate printr-un abuz vădit de drept sau care implică fraudarea legii sau a procedurii.

3. Dacă instanțele apreciază că una dintre părți a încălcat principiul bunei-credințe, îi pot impune, separat, prin intermediul unei hotărâri motivate și cu respectarea principiului proporționalității, o amendă cuprinsă între 180 de euro și 6 000 de euro, fără a putea depăși, în niciun caz, o treime din valoarea litigiului.

Pentru a stabili valoarea amenzii, instanța trebuie să țină cont de situația de fapt din litigiu, precum și de prejudiciile care au putut fi aduse procedurii sau celeilalte părți.”

25 Articolul 496 alineatul 1 din codul menționat are următorul cuprins:

„«Secretario judicial» declară absența pârâtului care nu se înfățișează la data sau în termenul stabilit în actul de notificare sau de comunicare, cu excepția cazurilor prevăzute de prezentul cod în care această declarație revine instanței.”

Litigiul principal și întrebările preliminare

26 Din decizia de trimitere reiese că Alta Realitat, societate de drept spaniol, a sesizat Juzgado de Primera Instancia n° 44 de Barcelona (Tribunalul de Primă Instanță nr. 44 din Barcelona) cu o cerere având ca obiect rezilierea unui contract pe care îl încheiase, la 13 februarie 2008, cu Erlock Film ApS, societate de drept danez, și cu domnul Thomsen, cu reședința în Danemarca.

27 Acest contract privea realizarea unui film în care domnul Thomsen trebuia să interpreteze un rol și care trebuia să fie turnat în limba engleză.

28 Alta Realitat își motivează cererea de reziliere a contractului menționat prin faptul că domnul Thomsen nu și-ar fi respectat angajamentele și ar fi abandonat producția în mod nejustificat.

29 Alta Realitat solicită de asemenea obligarea persoanei interesate la rambursarea sumei de 30 000 euro plătite în prealabil acesteia, pentru prejudiciul suferit din cauza neexecutării aceluiași contract și cu titlu de cheltuieli de judecată.

30 După ce a declarat admisibilă cererea formulată de Alta Realitat, instanța sesizată a dispus notificarea acesteia domnului Thomsen, la domiciliul său din Danemarca.

31 Domnul Thomsen a făcut atunci uz de dreptul care îi era recunoscut de articolul 8 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1393/2007, de a refuza primirea acestei cereri cu anexele sale pentru motivul că nu înțelege limba engleză, în care erau redactate aceste documente.

32 Juzgado de Primera Instancia n° 44 de Barcelona (Tribunalul de Primă Instanță nr. 44 din Barcelona) a considerat însă că acest refuz nu este justificat și că cererea a fost comunicată în mod corespunzător pârâtului din litigiul principal. Drept urmare, prin hotărârea pronunțată în lipsă la 19 ianuarie 2010, această instanță a admis cererile Alta Realitat. Întrucât nicio cale de atac nu a fost formulată împotriva acestei hotărâri, ea a rămas definitivă.

33 În cursul anului 2012, instanțele daneze au refuzat, în primă instanță și în apel, să recunoască această hotărâre în Danemarca, în temeiul articolului 34 punctul 2 din Regulamentul nr. 44/2001.

34 Drept urmare, prin ordonanța din 16 decembrie 2013, Juzgado de Primera Instancia n° 44 de Barcelona (Tribunalul de Primă Instanță nr. 44 din Barcelona) a anulat toate actele de procedură ulterioare comunicării cererii în discuție în litigiul principal domnului Thomsen.

- 35 În această ordonanță, instanța menționată a concluzionat totuși că această comunicare este conformă dispozițiilor Regulamentului nr. 1393/2007, după ce a arătat că din elementele dosarului ar reieși că domnul Thomsen înțelege limba engleză. Aceeași instanță a arătat astfel că atât contractul în discuție în litigiul principal, cât și diferite documente atribuite persoanei interesate și anexate cererii sunt redactate în această limbă, că acesta indicase, pe profilul său care figurează într-o bază de date cinematografică pe internet, că stăpânește fluent această limbă și că un blog al cărui autor este e de asemenea redactat în aceeași limbă. Instanța sesizată a adăugat că au fost depuse la dosar DVD-uri în care apare o persoană desemnată ca fiind domnul Thomsen și care se exprimă în engleză. Prin urmare, potrivit acestei instanțe, niciun motiv obiectiv nu justifică refuzul persoanei interesate de a primi cererea în limba engleză, un astfel de refuz constituind, dimpotrivă, o fraudă procedurală în sensul dreptului spaniol.
- 36 În consecință, instanța sesizată a dispus efectuarea unei noi comunicări a acestei cereri fără să fie însoțită de o traducere.
- 37 În plus, aceasta a decis să aplice articolul 161 alineatul (2) din Codul de procedură civilă, potrivit căruia, în cazul în care pârâtul refuză primirea documentelor comunicate, se consideră că acestea au fost comunicate în mod corespunzător odată ce instanța a constatat că refuzul nu era justificat în mod obiectiv.
- 38 Această nouă notificare nu s-a putut însă efectua întrucât domnul Thomsen a refuzat să primească cererea redactată în limba engleză pentru motivul că înțelege doar limba daneză.
- 39 În decizia de trimitere, Juzgado de Primera Instancia n° 44 de Barcelona (Tribunalul de Primă Instanță nr. 44 din Barcelona) ridică problema conformității cu Regulamentul nr. 1393/2007 a efectuării de către instanța națională a unei aprecieri asupra aspectului dacă pârâtul înțelege o anumită limbă bazându-se pe elementele de care dispune în această privință și decizând, prin urmare, să îi adreseze atât actul introductiv de instanță, cât și anexele la acesta redactate numai în această limbă.
- 40 Instanța de trimitere subliniază că o astfel de problemă are legătură cu funcționarea pieței interne, precum și cu buna desfășurare a procedurilor judiciare și adaugă că acestea ar fi accelerate dacă, eventual, anumite documente nu ar trebui traduse în limbile pentru care este dificil și oneros să se găsească traducători, îndeosebi în cazul în care instanța a putut, precum în speță, să dobândească convingerea că partea vizată înțelege limba în cauză și că această limbă este una de uz fluent. În această privință, respectiva instanță arată că filmul în care era prevăzut să joace domnul Thomsen trebuia turnat în limba engleză, limba de redactare a cererii formulate de Alta Realitat.
- 41 Or, Regulamentul nr. 1393/2007 nu ar preciza întinderea puterii de apreciere de care dispune instanța sesizată în această privință.
- 42 În plus, ar trebui stabilit dacă o reglementare națională precum articolul 161 alineatul 2 din Codul de procedură civilă este compatibilă cu dreptul Uniunii.
- 43 În aceste condiții, Juzgado de Primera Instancia n° 44 de Barcelona (Tribunalul de Primă Instanță nr. 44 din Barcelona) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:
- „1) Articolul 8 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 trebuie interpretat în sensul că instanța sesizată cu acțiunea poate stabili, în lumina tuturor elementelor aflate la dispoziția sa la dosarul cauzei, dacă destinatarul înțelege limba?

În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare:

- 2) Articolul 8 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 trebuie interpretat în sensul că, în cazul în care instanța națională sesizată cu acțiunea a stabilit, în lumina tuturor elementelor aflate la dispoziția sa la dosarul cauzei, că destinatarul unui act înțelege o limbă străină, nu trebuie să i se ofere acestuia posibilitatea de a refuza primirea actului prin care se efectuează comunicarea?
- 3) Articolul 8 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1393/2007 trebuie interpretat în sensul că, dacă destinatarul unei notificări refuză un act redactat într-o anumită limbă, în condițiile în care instanța sesizată cu acțiunea constată că persoana în cauză înțelege în suficientă măsură limba respectivă, se consideră că refuzul actului nu este justificat, iar instanța sesizată cu acțiunea poate să aplice consecințele prevăzute de legislația statului de origine pentru acest tip de refuz nejustificat al primirii actului și chiar, în cazul în care normele de procedură ale statului de origine prevăd această posibilitate, să rețină că notificarea actului către destinatar a fost efectuată?”

Cu privire la întrebările preliminare

- 44 În temeiul articolului 99 din Regulamentul de procedură, atunci când răspunsul la o întrebare formulată cu titlu preliminar poate fi în mod clar dedus din jurisprudență, Curtea, la propunerea judecătorului raportor și după ascultarea avocatului general, poate oricând să decidă să se pronunțe prin ordonanță motivată.
- 45 Se impune aplicarea acestei dispoziții în prezenta cauză.
- 46 Prin intermediul celor trei întrebări, care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere solicită să se stabilească, în esență, care sunt normele pe care o instanță națională sesizată în statul membru de origine este ținută să le respecte în temeiul Regulamentului nr. 1393/2007 atunci când decide să notifice sau să comunice o cerere introductivă de instanță destinatarului acesteia cu reședința pe teritoriul unui alt stat membru, în altă limbă decât cea pe care acesta o înțelege sau se prezumă că o înțelege, în sensul articolului 8 alineatul (1) din regulamentul menționat.
- 47 În această privință, trebuie amintit, cu titlu introductiv, că Curtea a statuat deja că Regulamentul nr. 1393/2007, adoptat în temeiul articolului 61 litera (c) CE, urmărește să instituie, astfel cum reiese din considerentul (2) al acestui regulament, un mecanism de notificare și de comunicare intracomunitar a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă și comercială, în perspectiva bunei funcționări a pieței interne (Hotărârea Alpha Bank Cyprus, C-519/13, EU:C:2015:603, punctul 29 și jurisprudența citată).
- 48 Astfel, în scopul îmbunătățirii eficienței și a celerității procedurilor judiciare și al asigurării unei bune administrări a justiției, regulamentul menționat prevede principiul unei transmiteri directe a actelor judiciare și extrajudiciare între statele membre, ceea ce are ca efect simplificarea și accelerarea procedurilor. Aceste obiective sunt amintite în considerentele (6)-(8) ale acestuia (Hotărârea Alpha Bank Cyprus, C-519/13, EU:C:2015:603, punctul 30 și jurisprudența citată).
- 49 Aceste obiective nu pot fi însă atinse prin subminarea, în orice mod, a dreptului la apărare al destinatarilor acestora, care decurge din dreptul la un proces echitabil, consacrat la articolul 47 al doilea paragraf din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și la articolul 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950 (Hotărârea Alpha Bank Cyprus, C-519/13, EU:C:2015:603, punctul 31 și jurisprudența citată).

- 50 Prin urmare, trebuie să se asigure nu numai ca destinatarul unui act să primească în mod real actul în cauză, ci și ca acesta să fie în măsură să cunoască și să înțeleagă în mod efectiv și complet sensul și conținutul acțiunii inițiate împotriva sa în străinătate, astfel încât să își poată valorifica în mod util drepturile în statul membru de origine (Hotărârea Alpha Bank Cyprus, C-519/13, EU:C:2015:603, punctul 32 și jurisprudența citată).
- 51 Din această perspectivă, Regulamentul nr. 1393/2007 va trebui interpretat, așadar, astfel încât să se garanteze, în fiecare caz concret, un just echilibru între interesele reclamantului și cele ale pârâtului, destinatar al actului, prin intermediul unei concilierii a obiectivelor privind eficiența și celeritatea transmiterii actelor de procedură cu cerința de a asigura o protecție adecvată a dreptului la apărare al destinatarului acestor acte (Hotărârea Alpha Bank Cyprus, C-519/13, EU:C:2015:603, punctul 33 și jurisprudența citată).
- 52 În scopul realizării acestor obiective, Regulamentul nr. 1393/2007 a instituit un sistem în temeiul căruia transmiterea actelor se efectuează, în principiu, între „agențiile de transmitere” și „agențiile de primire” desemnate de statele membre. În temeiul articolului 4 din acest regulament, actul sau actele de notificat sau de comunicat sunt transmise direct și în termenul cel mai scurt, prin orice mijloace adecvate, de agenția de transmitere către agenția de primire (a se vedea în acest sens Hotărârea Alpha Bank Cyprus, C-519/13, EU:C:2015:603, punctul 34 și jurisprudența citată).
- 53 Conform articolului 5 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1393/2007, agenția de transmitere trebuie să atragă atenția solicitantului asupra riscului unui eventual refuz al destinatarului de a primi un act care nu este redactat în una dintre limbile prevăzute la articolul 8 din regulamentul menționat. Potrivit articolului 5 alineatul (2) din acest regulament, în principiu, solicitantul este cel care trebuie să suporte cheltuielile de traducere prealabile transmiterii actului (a se vedea în acest sens Hotărârea Alpha Bank Cyprus, C-519/13, EU:C:2015:603, punctul 35).
- 54 În ceea ce privește agenția de primire, aceasta are sarcina de a proceda în mod efectiv la notificarea sau la comunicarea actului către destinatar, astfel cum prevede articolul 7 din Regulamentul nr. 1393/2007. În acest context, ea trebuie, pe de o parte, să informeze agenția de transmitere cu privire la toate elementele relevante ale acestei operațiuni prin transmiterea formularului tip prevăzut în anexa I la acest regulament și, pe de altă parte, conform articolului 8 alineatul (1) din acesta, să aducă la cunoștința destinatarului că are posibilitatea să refuze primirea actului în cazul în care acesta nu este redactat sau tradus în una dintre limbile menționate la această dispoziție, și anume fie într-o limbă pe care persoana interesată o înțelege, fie în limba oficială a statului membru de destinație sau, dacă este cazul, în una dintre limbile oficiale ale locului în care urmează să se efectueze notificarea sau comunicarea, limbi pe care destinatarul se prezumă că le cunoaște. În cazul în care acesta din urmă opune efectiv un astfel de refuz, el are, în plus, sarcina, în temeiul articolului 8 alineatele (2) și (3) din regulamentul menționat, să informeze imediat despre aceasta agenția de transmitere și să returneze cererea și actul a căror traducere este solicitată (Hotărârea Alpha Bank Cyprus, C-519/13, EU:C:2015:603, punctul 36).
- 55 Rolul agenției de transmitere și al agenției de primire, în scopul aplicării Regulamentului nr. 1393/2007, se limitează, așadar, la asigurarea materială a transmiterii și a notificării sau a comunicării actului în cauză, precum și la luarea măsurilor de natură să faciliteze desfășurarea acestor operațiuni. În schimb, aceste agenții nu au nicio competență să se pronunțe asupra problemelor de natură substanțială, precum cele privind limba sau limbile pe care le înțelege destinatarul actului și dacă actul trebuie sau nu trebuie însoțit de o traducere în una dintre limbile menționate la articolul 8 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1393/2007, tot astfel cum nu le revine sarcina de a aprecia dacă refuzul primirii opus de destinatarul actului este sau nu este justificat (a se vedea în acest sens Hotărârea Alpha Bank Cyprus, C-519/13, EU:C:2015:603, punctul 37).

- 56 Dimpotrivă, incumbă numai instanței naționale sesizate în statul membru de origine sarcina să statueze asupra chestiunilor de această natură, din moment ce reclamantul și pârâtul au păreri diferite asupra acestora (Hotărârea Alpha Bank Cyprus, C-519/13, EU:C:2015:603, punctul 41).
- 57 Mai precis, după ce a inițiat procedura de notificare sau de comunicare prin stabilirea actului sau a actelor relevante în acest scop, instanța respectivă nu se va pronunța decât după ce destinatarul unui act a refuzat în mod efectiv să îl primească pentru motivul că nu a fost redactat într-o limbă pe care o înțelege sau se prezumă că o înțelege. Astfel, instanța menționată va trebui să verifice, la cererea reclamantului, dacă un asemenea refuz a fost sau nu a fost justificat. În acest scop, ea va trebui să ia în considerare în mod corespunzător toate elementele dosarului pentru ca, pe de o parte, să determine cunoștințele lingvistice ale destinatarului actului și, pe de altă parte, să decidă dacă este necesară, ținând seama de natura actului de care este vorba, o traducere a acestuia (Hotărârea Alpha Bank Cyprus, C-519/13, EU:C:2015:603, punctul 42 și jurisprudența citată).
- 58 În definitiv, instanța menționată va trebui, în fiecare caz în speță, să asigure ca drepturile respective ale părților în cauză să fie protejate în mod echilibrat, punând în balanță obiectivul privind eficiența și celeritatea notificării sau a comunicării în interesul reclamantului și cel privind protecția efectivă a dreptului la apărare al destinatarului (a se vedea Hotărârea Alpha Bank Cyprus, C-519/13, EU:C:2015:603, punctul 43).
- 59 Trebuie adăugat, cu privire la sistemul instituit de Regulamentul nr. 1393/2007, că respectivul regulament prevede și utilizarea a două formulare tip care figurează în anexa I și, respectiv, în anexa II la acesta și că nu cuprinde nicio excepție de la utilizarea formularelor amintite. Dimpotrivă, după cum reiese din considerentul (11) al aceluiași regulament, formularele tip prevăzute de acesta „ar trebui să fie utilizate”, întrucât contribuie, cu respectarea drepturilor respective ale părților în cauză și după cum rezultă din considerentul (7) al Regulamentului nr. 1393/2007, la simplificarea și la transparentizarea procedurii de transmitere a actelor, garantând astfel atât lizibilitatea acestora, cât și securitatea transiterii lor (a se vedea Hotărârea Alpha Bank Cyprus, C-519/13, EU:C:2015:603, punctele 44-46).
- 60 În plus, formularele menționate constituie, după cum se menționează în considerentul (12) al aceluiași regulament, instrumente prin intermediul cărora destinatarul este informat despre posibilitatea de care dispune de a refuza primirea actului de notificat sau de comunicat (Hotărârea Alpha Bank Cyprus, C-519/13, EU:C:2015:603, punctul 47).
- 61 În ceea ce privește sfera exactă care trebuie recunoscută formularului tip care figurează în anexa II la Regulamentul nr. 1393/2007 și, pe cale de consecință, articolului 8 alineatul (1) din acesta, care privește comunicarea acestui formular destinatarului acestui act, Curtea a subliniat deja că, după cum reiese din însuși textul titlului și din conținutul formularului menționat, posibilitatea de a refuza primirea actului de notificat sau de comunicat, astfel cum este prevăzută la articolul 8 alineatul (1) amintit, este calificată ca fiind un „drept” al destinatarului acestui act (a se vedea în acest sens Hotărârea Alpha Bank Cyprus, C-519/13, EU:C:2015:603, punctul 49).
- 62 Or, pentru ca respectivul drept conferit de legiuitorul Uniunii Europene să își poată produce efectele în mod util, el trebuie adus la cunoștința destinatarului actului în scris. În sistemul instituit de Regulamentul nr. 1393/2007, această informație îi este furnizată prin intermediul formularului tip prevăzut în anexa II la acest regulament, în același mod în care reclamantul este informat, de la începutul procedurii, prin intermediul formularului tip prevăzut în anexa I la regulamentul menționat cu privire la existența acestui drept al destinatarului actului (Hotărârea Alpha Bank Cyprus, C-519/13, EU:C:2015:603, punctul 50).
- 63 În această privință, formularul tip prevăzut în anexa II la Regulamentul nr. 1393/2007 constituie una dintre evoluțiile marcante introduse de acesta din urmă tocmai în vederea ameliorării transiterii actelor și garantării unei mai bune protecții a destinatarului acestora, dat fiind că acest formular

prevede posibilitatea destinatarului actului, în cazul în care refuză primirea acestui act deoarece nu este redactat sau însoțit de o traducere într-o limbă pe care o înțelege sau în limba oficială sau una dintre limbile oficiale ale locului de notificare sau comunicare, de a indica limba sau limbile pe care le înțelege.

- 64 Curtea a precizat în acest context că articolul 8 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1393/2007 cuprinde două enunțuri cu certitudine legate, însă nu mai puțin distincte, și anume, pe de o parte, dreptul material al destinatarului actului de a refuza primirea acestuia pentru simplul motiv că nu este redactat sau însoțit de o traducere într-o limbă pe care se prezumă că o înțelege și, pe de altă parte, informația formală privind existența dreptului menționat adusă la cunoștința acestuia de agenția de primire. Cu alte cuvinte, condiția privind regimul lingvistic al actului nu se raportează la informarea destinatarului de către agenția de primire, ci exclusiv la dreptul de refuz rezervat acestuia. În definitiv, formularul tip prevăzut în anexa I la acest regulament efectuează o distincție netă între aceste două aspecte, făcând referire, în rubrici diferite, la informarea în scris a destinatarului actului despre dreptul său de a refuza primirea acestuia și la exercitarea efectivă a dreptului respectiv (Hotărârea Alpha Bank Cyprus, C-519/13, EU:C:2015:603, punctele 51 și 52).
- 65 În aceste condiții, refuzul însuși este în mod cert condiționat în mod clar, în sensul că destinatarul actului nu poate face uz de el în mod valabil decât în ipoteza în care actul în cauză nu este redactat sau însoțit de o traducere fie într-o limbă pe care o înțelege, fie în limba oficială a statului membru de destinație sau, în cazul în care există mai multe limbi oficiale în statul membru în cauză, în limba oficială sau în una dintre limbile oficiale ale locului unde urmează să se facă notificarea sau comunicarea. Astfel cum reiese din cuprinsul punctului 57 din prezenta ordonanță, incumbă în definitiv instanței sesizate sarcina de a decide dacă această condiție este îndeplinită, verificând dacă refuzul opus de destinatarul actului este sau nu este justificat (Hotărârea Alpha Bank Cyprus, C-519/13, EU:C:2015:603, punctul 53).
- 66 Exercițarea acestui drept de refuz presupune însă că destinatarul actului a fost informat în mod corespunzător, în prealabil și în scris, despre existența dreptului său. Prin urmare, agenția de primire, atunci când notifică sau comunică un act către destinatarul acestuia, este ținută, în toate cazurile, să atașeze la actul în cauză formularul tip prevăzut în anexa II la Regulamentul nr. 1393/2007 prin care acest destinatar este informat despre dreptul său de a refuza primirea actului respectiv, o asemenea obligație necreând de altfel dificultăți speciale pentru această agenție, dat fiind că este suficient să atașeze la actul de notificat sau de comunicat textul pretipărit, așa cum este prevăzut de regulamentul menționat în fiecare dintre limbile oficiale ale Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea Alpha Bank Cyprus, C-519/13, EU:C:2015:603, punctele 54-56).
- 67 Astfel, interpretarea care precedă este de natură atât să garanteze transparența prin punerea destinatarului unui act în măsură să cunoască întinderea drepturilor sale, cât și să permită o aplicare uniformă a Regulamentului nr. 1393/2007, fără a cauza vreo întârziere în transmiterea actului respectiv, ci, dimpotrivă, contribuind la simplificarea și la facilitarea acesteia (Hotărârea Alpha Bank Cyprus, C-519/13, EU:C:2015:603, punctul 57).
- 68 Curtea a concluzionat că agenția de primire este ținută, în orice împrejurări și fără a dispune în această privință de o marjă de apreciere, să informeze destinatarul unui act despre dreptul său de a refuza primirea acestuia prin utilizarea sistematică în acest scop a formularului tip prevăzut în anexa II la Regulamentul nr. 1393/2007 (Hotărârea Alpha Bank Cyprus, C-519/13, EU:C:2015:603, punctul 58).
- 69 Din considerațiile care precedă rezultă, în primul rând, că, într-o situație precum cea din cauza principală, în care actul de notificat sau de comunicat nu este redactat sau însoțit de o traducere în una dintre limbile prevăzute la articolul 8 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1393/2007, și anume fie o limbă pe care destinatarul o înțelege, fie limba oficială a statului membru de destinație sau, dacă este cazul, una dintre limbile oficiale ale locului în care urmează să se efectueze notificarea sau comunicarea – limbi pe care persoana interesată se prezumă că le înțelege –, obligația impusă agenției

de primire de a informa destinatarul, prin intermediul formularului tip prevăzut la anexa II la acest regulament, cu privire la dreptul său de a refuza primirea actului trebuie întotdeauna respectată (a se vedea punctele 59 și 68 din prezenta ordonanță).

- 70 Acest lucru este valabil indiferent de împrejurarea că destinatarul a refuzat sau nu a refuzat primirea actului. În această privință, trebuie arătat că, în Hotărârea Alpha Bank Cyprus (C-519/13, EU:C:2015:603), Curtea a concluzionat că este obligatorie utilizarea respectivului formular tip într-o cauză în care destinatarul unui act de notificat făcuse efectiv uz de dreptul său de a refuza primirea, deși nu primise nicio informație prealabilă cu privire la existența acestui drept.
- 71 Astfel, în cazul în care agenția de primire, chemată să efectueze notificarea sau comunicarea actului în cauză destinatarului acestuia, nu a atașat formularul tip prevăzut în anexa II la Regulamentul nr. 1393/2007, această omisiune va trebui îndreptată în conformitate cu dispozițiile prevăzute de acest regulament (a se vedea în acest sens Hotărârea Alpha Bank Cyprus, C-519/13, EU:C:2015:603, punctele 59-76).
- 72 Prin urmare, revine instanței sesizate în statul membru de origine sarcina de a asigura respectarea acestor reguli.
- 73 În al doilea rând, trebuie subliniat că dreptul de a refuza primirea unui act de comunicat sau de notificat, prevăzut în mod expres la articolul 8 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1393/2007, decurge din necesitatea, amintită la punctele 49 și 50 din prezenta ordonanță, de a proteja dreptul la apărare al destinatarului acestui act, în conformitate cu cerințele unui proces echitabil.
- 74 În consecință, nici autoritățile naționale de transmitere, nici instanța sesizată în statul membru de origine nu se pot opune, în niciun fel, exercitării unui astfel de drept de către persoana interesată.
- 75 Mai precis, dacă, prealabil declanșării procedurii de notificare sau de comunicare a actului, instanța sesizată este în situația să efectueze o primă apreciere provizorie cu privire la cunoștințele lingvistice ale destinatarului pentru a stabili, de acord cu reclamantul, dacă se impune sau nu se impune o traducere a actului, decizia de a nu dispune efectuarea unei asemenea traduceri nu afectează în nici un fel nici dreptul acestui destinatar de a refuza primirea actului respectiv, nici exercitarea acestui drept. Cu alte cuvinte, chiar dacă această instanță ar avea, încă din acest stadiu, convingerea că respectivul destinatar înțelege limba în care este redactat actul și că, prin urmare, nu ar fi necesară o traducere, aceasta nu poate deduce că persoana interesată nu se va putea opune în mod valabil procedurii de notificare sau de comunicare, lipsind-o astfel de exercitarea dreptului său de a refuza primirea acestui act, prevăzut la articolul 8 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1393/2007, cu riscul de a afecta dreptul ei la apărare.
- 76 În schimb, numai odată ce destinatarul a făcut uz de un astfel de drept instanța sesizată va putea statua în mod valabil asupra temeiniciei acestui refuz.
- 77 În acest scop, așa cum s-a precizat la punctul 57 din prezenta ordonanță, aceeași instanță va trebui să ia în considerare în mod corespunzător toate elementele pertinente ale dosarului pentru a stabili dacă destinatarul care a refuzat primirea actului era totuși în măsură să îl înțeleagă și să își valorifice în mod util drepturile sau dacă, ținând seama de natura acestui act, se impune o traducere a acestuia.
- 78 Astfel, este esențial, pe de o parte, ca, pentru ca destinatarul actului să își poată exercita efectiv dreptul la apărare, documentul în cauză să fie redactat într-o limbă pe care o înțelege, ceea ce constituie garanția că persoana interesată va fi în măsură să identifice, în timp util, cel puțin obiectul și cauza cererii, precum și invitația de a se prezenta în fața unei instanțe sau, dacă este cazul, posibilitatea de a exercita o cale de atac (a se vedea în acest sens Hotărârea Weiss und Partner, C-14/07, EU:C:2008:264, punctele 64 și 73). Pe de altă parte, reclamantul nu trebuie să suporte consecințele negative ale unui

refuz pur dilatoriu și vădit abuziv de a primi un act netradus, în cazul în care se stabilește că destinatarul acestuia înțelege limba în care acest act este redactat (Hotărârea Leffler, C-443/03, EU:C:2005:665, punctul 52).

- 79 Îi revine, așadar, instanței în fața căreia este pendinte litigiul în statul membru de origine sarcina de a proteja cât mai bine interesele fiecărei părți, în special examinând toate elementele de fapt și de probă concludente care demonstrează concret cunoștințele lingvistice ale destinatarului, fără a se putea întemeia în această privință pe o prezumție oarecare (a se vedea în acest sens Hotărârea Weiss und Partner, C-14/07, EU:C:2008:264, punctul 85).
- 80 În ipoteza în care, în urma acestei examinări, instanța sesizată ar concluziona în sensul temeiniciei refuzului destinatarului de a primi actul de notificat sau de comunicat, acesta fiind redactat într-o limbă care nu îndeplinește cerințele prevăzute la articolul 8 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1393/2007, reiese din articolul 8 alineatul (3) din acest regulament că atunci ar trebui ca respectivul act, însoțit de o traducere în una dintre limbile prevăzute la prima din aceste dispoziții, să fie notificat sau comunicat destinatarului său.
- 81 În schimb, în ipoteza contrară, nimic nu se opune, în principiu, ca această instanță să aplice consecințele prevăzute de dreptul său procedural național refuzului nejustificat al destinatarului de a primi actul, cu condiția asigurării deplinei eficacități a respectivului regulament, cu respectarea finalității sale (a se vedea în acest sens Hotărârea Leffler, C-443/03, EU:C:2005:665, punctul 69).
- 82 Astfel, Regulamentul nr. 1393/2007 nu prevede el însuși consecințele care trebuie deduse dintr-un refuz nejustificat de a primi un act.
- 83 Or, după cum rezultă dintr-o jurisprudență constantă a Curții, în lipsa unor dispoziții ale dreptului Uniunii, revine ordinii juridice interne a fiecărui stat membru atribuția de a prevedea modalitățile procedurale aplicabile acțiunilor în justiție destinate să asigure protecția drepturilor conferite justițiabililor de efectul direct al dreptului Uniunii (Hotărârea Leffler, C-443/03, EU:C:2005:665, punctul 49).
- 84 Aceste modalități nu pot fi totuși mai puțin favorabile decât cele care privesc drepturi ce își au originea în ordinea juridică internă (principiul echivalenței) și nu pot face practic imposibilă sau excesiv de dificilă exercitarea drepturilor conferite de ordinea juridică a Uniunii (principiul efectivității) (Hotărârea Leffler, C-443/03, EU:C:2005:665, punctul 50).
- 85 În această privință, principiul efectivității trebuie să determine instanța națională să aplice modalitățile procedurale prevăzute în ordinea sa juridică internă numai în măsura în care nu pun în discuție rațiunea de a fi, finalitatea și deplina eficacitate a Regulamentului nr. 1393/2007 (a se vedea Hotărârea Leffler, C-443/03, EU:C:2005:665, punctele 50 și 51).
- 86 Într-un caz precum cel în discuție în litigiul principal, în care pârâtul nu se înfățișează, Regulamentul nr. 1393/2007 impune, așa cum reiese mai precis din articolul 19 alineatul (1) din acesta, să se asigure faptul că persoana interesată a primit realmente și efectiv actul de sesizare a instanței (a se vedea în acest sens Hotărârea Alder, C-325/11, EU:C:2012:824, punctele 36 și 41), care îi permite astfel să ia cunoștință de procedura judiciară declanșată împotriva sa, precum și să identifice obiectul și cauza cererii (a se vedea în acest sens Hotărârea Weiss und Partner, C-14/07, EU:C:2008:264, punctele 73 și 75), și că a dispus de suficient timp pentru a se apăra (a se vedea în acest sens Hotărârea Leffler, C-443/03, EU:C:2005:665, punctul 52). O asemenea obligație concordă de altfel cu prevederile articolului 34 punctul 2 din Regulamentul nr. 44/2001 (a se vedea în acest sens Hotărârea Leffler, C-443/03, EU:C:2005:665, punctul 68, și Hotărârea Weiss und Partner, C-14/07, EU:C:2008:264, punctul 51).

- 87 În orice caz, astfel cum rezultă din motivele prezentei ordonanțe, Regulamentul nr. 1393/2007 nu permite aplicarea unei reglementări naționale precum cea descrisă la punctul 37 din ordonanța menționată decât după parcurgerea etapelor prevăzute de acest regulament, și anume informarea destinatarului, prin intermediul formularului tip prevăzut la anexa II la regulamentul menționat, cu privire la faptul că dispune de posibilitatea de a refuza primirea actului de notificat sau de comunicat și, în caz de refuz, o decizie jurisdicțională, devenită definitivă, de constatare a caracterului nejustificat al acestui refuz.
- 88 Prin urmare, revine instanței de trimitere sarcina de a aprecia dacă modalitățile concrete care însoțesc aplicarea dispoziției naționale în discuție în litigiul principal sunt conforme cerințelor și obiectivelor Regulamentului nr. 1393/2007.
- 89 Din perspectiva tuturor considerațiilor care precedă, trebuie să se răspundă la cele trei întrebări adresate că Regulamentul nr. 1393/2007 trebuie interpretat în sensul că, cu ocazia notificării sau comunicării unui act către destinatarul acestuia, cu reședința pe teritoriul unui alt stat membru, în situația în care actul nu a fost redactat sau însoțit de o traducere, fie într-o limbă pe care persoana interesată o înțelege, fie în limba oficială a statului membru de destinație sau, în cazul în care există mai multe limbi oficiale în statul membru în cauză, în limba oficială sau una dintre limbile oficiale ale locului unde urmează să se facă notificarea sau comunicarea:
- instanța sesizată în statul membru de origine trebuie să se asigure că acest destinatar a fost informat în mod corespunzător, prin intermediul formularului tip prevăzut la anexa II la acest regulament, cu privire la dreptul său de a refuza primirea acestui act;
 - în cazul omiterii acestei formalități, revine acestei instanțe sarcina de a îndrepta procedura în conformitate cu dispozițiile regulamentulului menționat;
 - nu este de competența instanței sesizate să se opună exercitării de către destinatar a dreptului său de a refuza primirea actului;
 - numai după ce destinatarul a făcut efectiv uz de dreptul său de a refuza primirea actului instanța sesizată poate verifica temeinicia acestui refuz; în acest scop, instanța menționată trebuie să ia în considerare toate elementele pertinente ale dosarului pentru a determina dacă persoana interesată înțelege sau nu înțelege limba în care a fost redactat actul și
 - atunci când această instanță constată că refuzul opus de destinatarul actului nu este justificat, va putea în principiu să aplice consecințele prevăzute de dreptul său național într-un astfel de caz, cu condiția ca efectul util al Regulamentului nr. 1393/2007 să fie menținut.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 90 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a zecea) declară:

Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială („notificarea sau comunicarea actelor”) și abrogarea Regulamentului (CE) nr. 1348/2000 al Consiliului trebuie interpretat în sensul că, cu ocazia notificării sau comunicării unui act către destinatarul acestuia, cu reședința pe teritoriul unui

alt stat membru, în situația în care actul nu a fost redactat sau însoțit de o traducere, fie într-o limbă pe care persoana interesată o înțelege, fie în limba oficială a statului membru de destinație sau, în cazul în care există mai multe limbi oficiale în statul membru în cauză, în limba oficială sau una dintre limbile oficiale ale locului unde urmează să se facă notificarea sau comunicarea:

- **instanța sesizată în statul membru de origine trebuie să se asigure că acest destinatar a fost informat în mod corespunzător, prin intermediul formularului tip prevăzut la anexa II la acest regulament, cu privire la dreptul său de a refuza primirea acestui act;**
- **în cazul omiterii acestei formalități, revine acestei instanțe sarcina de a îndrepta procedura în conformitate cu dispozițiile regulamentului menționat;**
- **nu este de competența instanței sesizate să se opună exercitării de către destinatar a dreptului său de a refuza primirea actului;**
- **numai după ce destinatarul a făcut efectiv uz de dreptul său de a refuza primirea actului instanța sesizată poate verifica temeinicia acestui refuz; în acest scop, instanța menționată trebuie să ia în considerare toate elementele pertinente ale dosarului pentru a determina dacă persoana interesată înțelege sau nu înțelege limba în care a fost redactat actul și**
- **atunci când această instanță constată că refuzul opus de destinatarul actului nu este justificat, va putea în principiu să aplice consecințele prevăzute de dreptul său național într-un astfel de caz, cu condiția ca efectul util al Regulamentului nr. 1393/2007 să fie menținut.**

Semnături